

ností, typických pro ten či onen dialekt (budiž tu poznamenáno, že autor pokládá arkadokyperštinu spolu s pamfylštinou za samostatnou větev předdorské řečtiny, oddělenou od aiolštiny i ionštiny; srov. str. 7). Pozornost je v úvodu věnována i výsledkům vzešlým z rozluštění lineárního písma B (str. 5). Důsledný zřetel k řeckým nářečním formám je uplatňován i v dalších oddílech práce, jak v hláskosloví (str. 19—47), tak v tvarosloví (str. 49—243) a je přitom neustále doprovázen autorovým přihlížením k starším vývojovým obdobím řečtiny. To je jeden z velkých kladů práce, který z knihy vlastně napolo činí historickou mluvnici řečtiny, podobně jako se s tím setkáváme u nás ve Varclově vydání Niederlovy mluvnice. A druhý klad díla spočívá v tom, že je v něm sebráno mnoho dokladového materiálu k jednotlivým mluvnickým jevům, formacím a kategoriím a že je tento materiál velmi účelně a přehledně sestaven. I v tom vidíme jistou obdobu nejnovějšího vydání Niederlovy mluvnice. Zvláště kladně to pocítujeme ve výkladu o tvarosloví (zde jsou velmi cenné zejména rozsáhlé výklady o tvoření slov; na str. 105—134) a snad ještě více v syntaxi. Tato poslední část knihy zahrnuje na 200 stran (str. 245—445) a obsahuje velké množství příkladů s přesnými citacemi. To vše činí z Kodzuovy práce knihu, která může být zejména z pedagogicko-metodického hlediska velmi instruktivní pro toho, kdo se již předtím důkladně seznámil s různými typy starořeckých normativních mluvnic a má tedy předpoklady pro to, aby i bez znalosti doprovodného textu dovedl řeckých slov a textů v práci obsažených používat k materiálovému rozšíření a prohloubení svých znalostí.

Antonín Bartoněk

Platonis Epinomis commentariis illustrata (edidit *Franciscus Novotný*). In aedibus Academiae scientiarum Bohemoslovenicae, Praegae 1960, p. 246.

Potřeba moderních komentářů Platónových spisů z doby jeho stáří byla několikrát v poslední době zdůrazněna. Jejich pomocí lze totiž dospět jak ke konečnému řešení některých problémů, tak zejména osvětlit otázky stavby těchto spisů, ba dokonce v některých případech i autorství. Tím větší je tedy tato potřeba u spisů, kde Platónovo autorství je dosud považováno za sporné. Mezi ně patří i *Epinomis*.

Epinomis, Dodatek k zákonům, je menší spis, v němž se objevuje silné působení pythagoreismu. Má tedy tento nevelký spis pro náležité poznání Platónova posledního údobí značný význam. Bez ohledu na to, že je to dílo, v němž se mysticko-idealistická filosofie objevuje zvláště silně, má vydání komentovaného textu též velký dosah, neboť se v něm objevují problémy, které jsou významné pro poznání pozdějších názorů, např. demonologie a astronomické teologie vůbec.

Vydání pořídil badatel nad jiné povoláný, který svůj celý život věnoval studiu Platóna. Již roku 1930 vydal F. Novotný *Platónovy Listy* — jejich vydání označuje překladatel Platónových Listů Johannes Irmscher (Akademie-Verlag — Berlin 1960, str. 11) jako nepochybně nejlepší komentář. Nyní, postupuje stejnou metodou, připojil k nim F. Novotný i vydání *Epinomidy*. Vlastnímu textu (s uvedením odchylek od vydání Burnetova, předchází krátké uvedení a zdůvodnění, proč jde o spis Platónův. O tom čtenář najde poučení i ve spisu F. Novotného *O Platónovi* (II 315/27). Za textem následuje komentář (str. 47—231!) a poté krátká úvaha o pěti prvcích, v nichž autor dokazuje, že proti Platónovu autorství nesvědčí to, že se v Timaiu hovoří o čtyřech prvcích, kdežto v *Epinomidě* o pěti (srv. *O Plat.* III 276 n.). Knihu uzavírá seznam literatury a rejstřík.

Kniha je psána jasnou latinou, takže čtenář snadno vnikne do složitého poměrně obsahu spisu. Ve vydání *Epinomidy*, vydaném Akademií, by bylo možno očekávat nějaké hodnotící úvodní slovo. Ale to je vcelku zbytečné. Čtenář, který po knize sáhne, bude jistě už do platonské problematiky zasvěcen odjinud. A tak toto vydání bude i bez tohoto úvodu — který by měl jistě ovšem ohlas — velkým úspěchem starší generace českých klasických filologů.

Radislav Hošek